

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem Mgr. Janem Lipertem ve věci

žalobce: ██████████ Z ██████████ B ██████████ narozený dne ██████████
bytem ██████████
zastoupen advokátem JUDr. Václavem Vlčkem
sídlem Sokolovská 32/22, 186 00 Praha 8

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO: 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 42, 128 00 Praha 2

o 231 616 Kč, 321 010 Kč, o 266 349 Kč a 292 199 Kč, to vše s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 577 042 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 20. 9. 2015 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 534 132 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 20. 9. 2015 do zaplacení a zákonným úrokem z prodlení z částky 1 111 174 Kč od 20. 3. 2015 do 19. 9. 2015 se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Žalobce** se domáhal po žalované škody ve výši 231 616 Kč za ztracené příplatky za pohotovost, 321 010 Kč příplatků za přesčas, 266 349 Kč kázeňských odměn a 292 199 Kč za odměny, o které přišel v období od března 2010 do ledna 2014 (tj. 47 měsíců) v důsledku nezákonného trestního stíhání vedené Obvodním soudem pro Prahu 1 pod sp. zn. [REDAKCE] v němž nedošlo k pravomocnému odsouzení. Dne 1. 3. 2010 byl totiž žalobce zproštěn výkonu služby z důvodu nezákonného trestního stíhání. Toto rozhodnutí bylo zrušeno po skončení trestního stíhání dne 14. 1. 2014. Škoda ve výši 100 000 Kč s příslušenstvím za ztrátu příplatku za vedení byla v řízení již pravomocně vyřešena. V období od července 2009 do února 2010 byl žalobce v pracovní neschopnosti pro úraz. Žalovaná žalobci neplnila ani po předběžném uplatnění nároku dne 19. 3. 2015. Žalobce v průběhu řízení doplnil, že žalovaná není kompetentní k závěru, že se dopustil kázeňského přestupku, maximálně se mohlo jednat o administrativní nedopatření. Žalobce na první výzvu soudu podle § 118a odst. 1,3 o. s. ř. reagoval tak, že trestní stíhání bylo jediným důvodem, proč žalovaných částek nedosáhl. Žalobce byl do služby vrácen na základě rozhodnutí náměstka ředitele ze dne 14. 1. 2014, dle kterého byl zproštěn výkonu služby předchozím rozhodnutím ředitele ze dne 1. 3. 2010. Pokud by bylo proti žalobci vedeno pouze kázeňské řízení, nedošlo by k této majetkové ztrátě, neboť by byl považován za nevinného. Odpovědnostním titulem je usnesení o zahájení trestního stíhání (usnesení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 25. 2. 2010, č. j. [REDAKCE] doplněné usnesením ze dne 27. 5. 2010, č. j. [REDAKCE] Pouze postavením mimo službu bylo žalobci zabráněno v konání práce přesčas a držení pohotovosti, tyto příplatky i požadované odměny žalobce získal před i po zproštění výkonu služby, kterou by vykonával se stejným nasazením. Pobírání odměn bylo kontinuální, průběžné a dlouhodobé.
2. **Žalovaná** se žalobě bránila tím, že žalobci náhrada škody nesvědčí, neboť se dopustil jednání se znaky kázeňského přestupku. Toto byla jediná obrana, kterou žalovaná v rámci koncentrace řízení uplatnila. V rámci k vyjádření k odvolání žalobce žalovaná doplnila, že vypořádání služebního příjmu řeší zákon o služebním poměru, takový doplatek platu nemá provádět žalovaná. Škoda v podobě nenárokových složek žalobci vzniknout nemohla. Na odměny ani na nařízení pohotovosti není právní nárok. Žalobce nenabídl ani dostatečná skutková tvrzení pro přiznání nároku. Pro přiznání nároku absentuje vznik škody. Žalovaná dále dne 22. 11. 2021 namítla, že nárok žalobce byl již vypořádán jeho zaměstnavatelem, který krácený plat žalobci doplatil v intencích ustanovení § 351 – 353 zákoníku práce. Pokud by byl zaměstnavatelem žalobce určen průměrný služební příjem za 4. čtvrtletí roku 2009 špatně, neodpovídá za to žalovaná. Pokud jde o to, že žalobce neobdržel ničeho na kázeňských odměnách a odměnách za pohotovost, setrvává žalovaná na svém předchozím stanovisku, že z dokazování neplyne, že by žalobci byly nařízeny služební pohotovosti či mu uděleny kázeňské odměny.
3. **Soud ve věci rozhodl v pořadí třetím rozsudkem.** Z předchozího průběhu řízení soud považuje za podstatné následující.
4. Žalovaná se jednání u soudu prvního stupně ve dnech 31. 5. 2017 a 16. 1. 2019 s omluvou neúčastnila, čímž se vzdala poučení podle § 118a o. s. ř. V rozsudku Městského soudu v Praze č. j. [REDAKCE] byl vysloven závazný právní názor, že spáchání kázeňského přestupku nemůže mít vliv na nárok na náhradu ušlého zisku. Již při jednání dne 5. 10. 2018 byl žalobce poučen podle § 118a odst. 1,3 o. s. ř. o nutnosti tvrdit příčinnou souvislost a vznik škody tak, že dosažení ušlého zisku musí být postaveno najisto, a že by nastaly předpoklady pro udělení nenárokových složek platu, vykonával by práci přesčas, nařízena služební pohotovost či splňoval podmínky pro udělení odměn. Dle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. 22 C 272/2015 – 2014 bylo nepochybně prokázáno, že v důsledku trestního stíhání byl žalobce zproštěn výkonu služby. Dle rozsudku Městského

soudu v Praze, č. j. 11 Co 156/2019 – 258, byl žalobce opětovně poučen k doplnění tvrzení, odvolací soud uzavřel, že žalobci byl vyplácen čistý příjem 56 000 – 59 000 Kč, ačkoliv fakticky činnost nevykonával a od září 2009 byl žalobce v pracovní neschopnosti pro úraz ruky do 1. 3. 2010, kdy byl zproštěn výkonu služby. Odvolací soud měl nároky žalobce za hypotetické se zdůrazněním, že odměny za práci přesčas a pohotovost nastupují, jsou-li tyto nařízeny. Na odměny není právní nárok. To vše při zdůraznění, že služební zákon představuje komplexní úprav odpovědnosti bezpečnostního sboru, a proto stejnou škodu není možno posoudit podle zákona za škodu při výkonu veřejné moci.

5. **Nejvyšší soud rozsudkem, č. j. 30 Cdo 1156/2020 – 301**, zrušil rozhodnutí soudu prvního stupně i soudu odvolacího jako nesprávné, neboť okolnost, že byl žalobce trestně stíhán jako příslušník ozbrojeného sboru a újma spočívá v zisku ušlém na služebním příjmu a s ním souvisejících nárocích, není pro aplikaci zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „OdpŠk“) právně významná. Nejvyšší soud přitom upozornil na vývoj judikatury Ústavního soudu i usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 11/2017 - 83. Při zjištění průměrného výdělku žalobce dle § 28 OdpŠk je nutné vyjít ze zákoníku práce. Nárok na náhradu škody žalobci začal vznikat ke dni 1. 3. 2010, kdy byl postaven mimo službu, přičemž je nutné, aby soud prvního stupně zjistil, zda žalobce v IV. čtvrtletí roku 2009 odpracoval alespoň 21 dní a v takovém případě určil náhradu průměrného výdělku podle § 353 odst. 1 zákoníku práce z hrubého platu zúčtovaného žalobci jako zaměstnanci k výplatě za rozhodné období a odpracované doby. Pakliže žalobce odpracoval méně než 21 dnů je výše ušlého příjmu nutné stanovit jako pravděpodobný příjem podle § 355 odst. 1 zákoníku práce a podle § 355 odst. 2 ZP. Pokud se žalobce jako poškozený ocitl nikoli vlastní vinou v situaci, kdy je postaven mimo službu a dojde tím ke snížení jeho služebního příjmu, je závěr odvolacího soudu, že na nenárokové složky není právní nárok potencionálně nespravedlivé. Soudu prvního stupně bylo uloženo, aby s případným využitím poučovací povinnosti podle § 118a odst. 1,3, o. s. ř. stanovil pravděpodobný výdělek, kterého mohl žalobce v posuzovaném období dosáhnout a v tomto světle zbylé nároky žalobce posoudil.
6. Soud při jednání dne 26. 1. 2022 žalobci uložil dle pokynu Nejvyššího soudu podle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. při jednání konkrétně tvrdit a navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení, jaká výše pravděpodobného výdělku žalobci v období od března 2010 do ledna 2014 ušla v důsledku nezákonného trestního stíhání vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. [REDAKCE] a že v důsledku tohoto stíhání žalobci ušla částka 231 616 Kč příplatku za pohotovost, 321 010 Kč příplatků za přesčasy, 266 349 Kč kázeňských odměn a 292 199 Kč vlastních odměn, jak se domáhá podanou žalobou. Žalobce nechť konkrétně tvrdí a prokazuje obvyklou výši jednotlivých složek platu žalobce jako zaměstnance, způsobu, jak bylo od března 2010 do ledna 2014 odměňována práce, kterou měl žalobce konat nebýt nezákonného trestního stíhání, výši pohyblivých složek platu, prostředky zaměstnavatele od března 2010 do ledna 2014 pro poskytnutí odměn a platu zaměstnanců vykonávajících stejnou práci nebo stejné hodnoty, to vše, aby bylo zřejmé, že se žalobci mělo žalovaných částek skutečně dostat, jako pravděpodobného výdělku. Současně byl žalobce poučen o následcích nesplnění výzvy.
7. Žalobce odkázal na podání ze dne 15. 12. 2021, ve kterém sdělil, že jeho místo zůstalo neobsazeno, neodpracoval za IV. čtvrtletí roku 2009 alespoň 21 dní pro úraz. Odkázal na vyjádření zaměstnavatele ze dne 23. 11. 2021, dle kterého bylo v průměru na obdobnou pozici za rozhodné období za služby pohotovosti 160 278,50 Kč, za služby přesčas 78 485 Kč a za odměny 339 822 Kč. Prostředky zaměstnavatele na tyto pozice byly využity, žalobce by dostal stejné odměny jako kolegové. Žalobce z důvodu zproštění nepracoval na původní pozici, hrubý příjem byl řádově nižší a nepobíral pohyblivé složky mzdy, jak tomu bylo dříve. Žalobci nebyly po ukončení zproštění výkonu služby dopláceny pohyblivé nenárokové složky mzdy související se skutečným výkonem služby. V případě přesčasů lze vyjít

z průměrného času, který trávil žalobce v práci navíc. Žalobce si byl vědom, že dle závazného právního názoru Nejvyššího soudu je částka pravděpodobného výdělku nižší než žalovaná částka, neboť při podání žaloby žalobce vyšel z průměrného výdělku.

8. **Mezi účastníky nebylo sporu** o tom, že usneseními Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1, sp. zn. [REDAKCE] bylo proti žalobci ve dnech 25. 2. 2010 a 27. 5. 2010 zahájeno trestní stíhání. V průběhu řízení byl žalobce vzat do vazby usnesením Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 3. 2010, č. j. [REDAKCE] když byl na osobní svobodě omezen od 4. 3. 2010 do 25. 3. 2010. Žalobce byl zproštěn obžaloby dle § 226 písm. b) trestního řádu ze skutků spáchaných v obdobích od 30. 1. 2006 do 7. 12. 2006 a od 13. 2. 2007 do 22. 11. 2007. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013 byl zrušen i zbývající výrok o vině a věc dle § 222 odst. 2 trestního řádu byla postoupena řediteli KŘP ČR hl. města Prahy, neboť nešlo o trestný čin, avšak zažalovaný skutek mohl být jiným orgánem posouzen jako přestupek nebo kárné provinění, o nichž je tento orgán příslušný rozhodovat. Vzhledem k ustanovení § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů účinného do 31. 12. 2011, však služební funkcionář věc uložil bez dalšího opatření, neboť subjektivní lhůta k uložení kázeňského přestupku již marně uplynula (viz též sdělení náměstka pro SKPV ze dne 29. 10. 2014, č. j. [REDAKCE]). Žalobce byl ke dni 1. 3. 2010 zproštěn výkonu služby dle § 40 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. Rozhodnutím PČR, náměstka ředitele KŘP hl. m. Prahy pro SKPV ve věcech služebního poměru ze dne 2. 12. 2011 byl žalobce odvolán ze služebního místa vrchního komisaře, a to ode dne 14. 12. 2011. Důvodem tohoto postupu byla skutečnost, že žalobce přestal splňovat podmínku držitele osvědčení fyzické osoby pro přístup k utajovaným informacím pro stupeň „Důvěrné“. Byl však přeřazen na volné služební místo vrchního komisaře s požadavkem přístupu k utajovaným informacím stupně „Vyhrazené“ podle zákona č. 412/2015 Sb. K ukončení zproštění výkonu služby žalobce dle § 40 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. došlo rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy ze dne 14. 1. 2014. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobce předběžně uplatnil nároky dne 19. 3. 2015 u žalované. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobce v posledním čtvrtletí roku 2009 neodpracoval alespoň 21 dní.
9. **Mezi účastníky zůstalo sporné**, zda žalobce ztratil příplatky za pohotovost, příplatky za přesčas, kázeňské odměny i odměny vlastní za období od března 2010 do ledna 2014 v důsledku nezákonného trestního stíhání, a případně v jaké výši. Dále zůstalo sporné, zda má vliv na výši těchto náhrad skutečnost, že žalobce byl trestně stíhán jako příslušník ozbrojeného sboru, když vypořádání služebního příjmu řeší zákon o služebním poměru.
10. **Soud učinil následující dílčí zjištění.**
11. Z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013 č. j. [REDAKCE] soud zjistil, že posuzovaný čin žalobce spočíval pouze ve faktickém nesprávném vedení finančních a evidenčních záležitostí a nesprávném vedení a evidenci osob poskytujících spolupráci ve prospěch Policie ČR. Žalobce byl dlouhodobě pozitivně hodnocen, odporná prověrka ani dohledová činnost nadřízených žádná pochybení nezjistila, čin žalobce vykazoval nízkou společenskou škodlivost. Žalobce byl mnohokrát nadřízenými kázeňsky vysoce odměněn a ohodnocen, dle hodnocení nadřízených se jednalo o jednoho z nejlepších policistů na území hl. m. Prahy.
12. Z rozhodnutí Policie ČR ze dne 9. 1. 2009 soud zjistil, že ke dni 12. 1. 2009 byl žalobce ustanoven na služební místo vrchní komisař, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, OŘ Praha I, zástupce ředitele SKPV s celkovým služebním příjmem 54 510 Kč.
13. Z rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství Policie Prahy 1 ze dne 1. 3. 2010 soud zjistil, že žalobce byl z důvodu shora uvedeného nezákonného trestního stíhání zproštěn výkonu služby, nařízena mu dosažitelnost v pondělí, středu, pátek od 8 do 15 hodin a současně

stanoveno, že ode dne zproštění výkonu služby po jeho dobu náleží jmenovanému služební příjem ve výši 50% průměrného služebního příjmu. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 2. 3. 2010.

14. Z oznámení ze dne 2. 3. 2010 soud zjistil, že dnem 2. 3. 2010 byl žalobce ustanovený na služebním místě vrchního komisaře, zástupce ředitele pro SKPV.
15. Z rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy ze dne 2. 12. 2011 soud zjistil, že dnem 15. 12. 2011 byl žalobce ustanoven vrchním komisařem Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy, náměstek ředitele Krajského ředitelství pro SKPV s místem služebního působiště v Praze a ke 14. 12. je odvolán ze služebního místa vrchního komisaře Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy, Obvodní ředitelství Policie Praha 1, jako zástupce ředitele pro SKPV, současně je zařazen do 8. tarifní třídy s příjmem v celkové výši 55 280 Kč, náleží mu hodnostní označení kapitán.
16. Z rozhodnutí ředitele Ředitelství pro řízení lidských zdrojů Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy ze dne 21. 12. 2010 soud zjistil, že žalobci přísluší služební příjem celkem 59 280 Kč.
17. Z oznámení náměstka ředitele Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy ze dne 14. 1. 2014 soud zjistil, že dnem 15. ledna 2014 bylo doručeno rozhodnutí, kterým bylo ukončeno zproštění výkonu služby žalobce jako vrchního komisaře.
18. Z rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie ze dne 14. 1. 2014 soud zjistil, že tímto rozhodnutím bylo ukončeno zproštění výkonu služby žalobce a současně stanoveno, že náleží služební příjem ze služebního místa, na kterém byl ustanoven. Zproštění výkonu služby bylo provedeno rozhodnutím ředitele obvodního ředitelství ze dne 1. 3. 2010 na základě nezákonného usnesení o zahájení trestního stíhání (usnesení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 25. 2. 2010). Dne 10. 1. 2014 bylo služebnímu funkcionáři doručeno usnesení Městského soudu v Praze a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1, z kterých zjistil, že vůči žalobci skončilo trestní stíhání a skutky nejsou trestným činem, ale mohlo by se jednat o přestupek nebo kárné provinění. Podle bohu 3 rozhodnutí se příslušníkovi doplatí část služebního příjmu, o níž mu služební příjem po dobu zproštění byl krácen.
19. Z rozhodnutí NBÚ ze dne 14. 6. 2011 soud zjistil, že žalobci bylo zrušeno osvědčení pro stupeň tajné z důvodu, že žalobce vědomého porušování interních nařízení, když požadoval proplacení finančních prostředků na základě žádosti ZFP opatřené zejména zkopírovanými podpisy oprávněných nadřízených funkcionářů, a to bez jejich vědomí a vedl dva svazky na osoby, které fakticky nevyužíval jako informátory. NBÚ tak učinil v době, kdy byl zrušen nepravomocný odsuzující rozsudek v rámci nezákonného trestního stíhání se zdůrazněním, že není vázán rozhodnutím jiných orgánů státu a je v jeho plné kompetenci samostatně rozhodnout, zda chování žalobce představuje bezpečnostní riziko, které nelze zaměňovat k pojmu viny v trestně právním smyslu. NBÚ konstatoval, že ochota dodržovat povinnosti v oblasti ochrany utajovaných informací je zásadním způsobem, snížena či zcela chybí.
20. Z potvrzení o mzdách za roky 2007 až 2018 soud zjistil, že žalobce v období od března 2010 do ledna 2014 obdržel pouze zdanitelnou odměnu ve výši 4 000 Kč (č. l. 244 p. v.), jinak neobdržel ničeho na odměnách, kázeňských odměnách, přesčasech ani pohotovosti. Ačkoliv v předchozím období od roku 2007 do června roku 2009 (než utrpěl úraz ruky) a následném období od roku 2014 do roku 2018 těchto složek platu pravidelně dosahoval. Na výši jednotlivých složek rozepsané po měsících soud pro stručnost v úplnosti odkazuje (č. l. 174 - 181 a č. l. 244-246).

21. Ze sdělení zaměstnavatele ze dne 23. 11. 2021 soud zjistil, že v období od března 2010 do ledna 2014 by pravděpodobný výdělek žalobce činil 162 051 Kč za příplatky na pohotovost, 79 169 Kč za příplatky za přesčasy a 339 822 Kč odměn (159 716 Kč vlastních odměn a 180 106 Kč kázeňských odměn). Z částky odměn je však nutné odečíst již vyplacenou částku 4 000 Kč (viz předchozí odstavec).
22. **Soud výše uvedené dokazování hodnotí** tak, že žalobce, který byl mnohokrát nadřizenými kázeňsky vysoce odměněn a ohodnocen, dle hodnocení nadřizených se jednalo o jednoho z nejlepších policistů na území hl. m. Prahy, pravidelně dosahoval příplatků v podobě přesčasů a pohotovost, zdanitelných odměn a kázeňských odměn. Žalobce byl této možnosti zbaven nezákonným trestním stíháním, neboť na základě nezákonného trestního stíhání byl zproštěn výkonu služby. Žalobce se tak nikoli vlastní vinou ocitl v situaci, kdy byl postaven mimo službu a došlo tak v období od března 2010 do ledna 2014 ke snížení jeho příjmu, který mu byl následně dorovnán bez doplacení výše uvedených nenárokových složek, kterých následně po zrušení rozhodnutí o zproštění služby opětovně začal dosahovat. Vzhledem k tomu, že v posledním čtvrtletí roku 2009 žalobce neodpracoval alespoň 21 dní pro úraz ruky, odpovídá výše škody ztrátě příjmu, který by byl zřejmě dosažen. Při úvaze o výši škody dle názoru soudu není v projednávané věci lepšího důkazu, než sdělení zaměstnavatele ze dne 23. 11. 2021, které odpovídá na otázku, jaké prostředky byly v průměru vyplaceny na obdobné pozice, které žalobce před zproštěním výkonu služby zastával, a v rámci kterých by vykonával přesčasy, držel pohotovost a získal odměny. Vzhledem k vynikajícímu (nejen platovému) hodnocení žalobce před zahájením trestního stíhání soud nemá pochyb, že by při pravidelném běhu věcí žalobce dosahoval průměru těchto zisků jako ostatní kolegové, přičemž zaměstnavatel by našel pro žalobce stejné prostředky, které vynaložil na obdobné pozice, kterých bylo v rozhodném období 12 (vrchní komisař Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pro SKPV s příplatek za vedení s působištem v Praze). To vše při zohlednění, že žalobce i následně po skončení nezákonného trestního stíhání začal nenárokových složek opětovně dosahovat. Sdělení zaměstnavatele ze dne 23. 11. 2021 je však cenné svým zaměřením na rozhodné období, které v daném případě zahrnuje březen 2010 až leden 2014 (nikoli ještě další měsíce roku 2014, které však lze ze sdělení oddělit). Sečtením jednotlivých položek soud dospěl k závěru, že žalobce by dosahoval 162 051 Kč za příplatky na pohotovost, 79 169 Kč za příplatky za přesčasy a 339 822 Kč odměn. Pokud jde o poměr zdanitelných odměn a kázeňských odměn, soud vyšel ze vzájemných poměrů těchto odměn v letech 2007, 2008 a lednu až červnu 2009, kdy žalobce těchto odměn dosahoval. Tyto údaje soud zprůměroval na 47 % zdanitelných odměn proti 53 % kázeňských odměn ve vztahu k celkově přijatým odměnám. Tímto poměrem také rozdělil celkový údaj odměn ze sdělení zaměstnavatele 339 822 Kč (159 716 Kč vlastních odměn a 180 106 Kč kázeňských odměn). Soud však dodává, že částka 339 822 Kč žalobci náleží i při jiném poměru obou odměn. Vzhledem k tomu, že pozice žalobce zůstala neobsazena, má soud za to, že sdělení zaměstnavatele ze dne 23. 11. 2021 o průměrné výši složek platu na obdobných pozicích je s hlediska uvážení výše škody jako pravděpodobného výdělku na žalovaných složkách platu důkazem relevantním. Výši jednotlivých žalovaných složek soud určil jako součet položek dle sdělení zaměstnavatele, avšak pouze za rozhodné období od března 2010 do ledna 2014.
23. Z poskytnutí součinnost ze dne 3. 11. 2021 soud nezjistil žádné podstatné okolnosti pro posouzení věci. Předně je třeba říci, že tento důkaz založila do spisu žalovaná po koncentraci řízení, přičemž jí nebránilo toto vyžádat k prvnímu jednání. Za druhé, sdělení neobsahuje žádné podstatné zjištění, neboť částka 1 586 983 neobsahuje ani příplatky za přesčas či pohotovost ani odměny (kázeňské či zdanitelné). Jaké odměny byly vypláceny v čtvrtém čtvrtletí roku 2009, je pro rozhodnutí nepodstatné, neboť soud nezjišťuje průměrný výdělek (na jehož výši by se odměna podílela) ale pravděpodobný příjem.

24. Soud blíže nehodnotil ty důkazy, které se vztahovaly k nesporným skutečnostem (sdělení náměstka pro SKPV ze dne 29. 10. 2014, stanovisko žalované ze dne 19. 7. 2016, uplatnění nároku u žalované s potvrzením o doručení ze dne 19. 3. 2015, sdělení o pracovní neschopnosti ze dne 23. 11. 2021 a potvrzení zaměstnavatele odpracovaných dnů za červenec až září 2009, čl. 327). Soud blíže nehodnotil důkazy k pravomocně skončené náhradě za příplatek za vedení (sdělení OŘ PČR Praha ze dne 18. 12. 2018, koncept sdělení náměstka ředitele ze dne 29. 10. 2014). Soud blíže nehodnotil ty důkazy, z nichž by učinil duplicitní zjištění (potvrzení o mzdě založené do spisu duplicitně). Soud blíže nehodnotil ty důkazy, které nebyl pro rozhodnutí podstatné (kopie části spisu pořizené soudem [redacted] a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2, č. j. [redacted]).
25. **Lze shrnout**, že žalobci v období od března 2010 do ledna 2014 ušel pravděpodobný výdělek 577 042 Kč v důsledku nezákonného trestního stíhání vedeného Obvodním soudem pro Prahu 1 pod sp. zn. [redacted] který žalovaná neuhradila ani po předběžném uplatnění nároku.
26. **Soud věc posoudil po právní stránce následovně.**
27. Podle § 1 OdpŠk stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
28. Podle § 7 odst. 1 OdpŠk mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
29. Podle § 28 OdpŠk způsob výpočtu průměrného výdělku pro určení ušlého zisku pro účely tohoto zákona stanoví vláda nařízením.
30. Podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 116/1998 Sb. průměrným výdělkem se rozumí průměrný výdělek zjišťovaný podle zvláštního zákona¹⁾ pro pracovněprávní účely. (2) Nelze-li průměrný výdělek určit podle odstavce 1, vychází se při jeho určení z okolností jednotlivého případu, zejména z daňového přiznání.
31. Podle § 355 odst. 1 zákoníku práce (262/2006 Sb.) jestliže zaměstnanec v rozhodném období neodpracoval alespoň 21 dnů, použije se pravděpodobný výdělek. (2) Pravděpodobný výdělek zjistí zaměstnavatel z hrubé mzdy nebo platu, které zaměstnanec dosáhl od počátku rozhodného období, popřípadě z hrubé mzdy nebo platu, které by zřejmě dosáhl; přitom se přihlédne zejména k obvyklé výši jednotlivých složek mzdy nebo platu zaměstnance nebo ke mzdě nebo platu zaměstnanců vykonávajících stejnou práci nebo práci stejné hodnoty.
32. Předpokladem odpovědnosti státu za škodu je splnění tří podmínek: 1) existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup a vznik škody tudíž musí být ve vzájemném poměru příčiny a následku. V souzeném případě má soud za splněnou první z podmínek odpovědnosti státu, a sice nezákonné rozhodnutí, neboť trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsouzením.
33. V řízení bylo nepochybně prokázáno, že ke zproštění výkonu služby žalobce došlo v důsledku trestního stíhání, jak plyne z příslušného rozhodnutí ředitele obvodního ředitelství a posléze ukončeno zproštěním náměstkem ředitele krajského ředitelství, neboť pominuly důvody tohoto zproštění výkonu služby. Žalobci ušly po dobu zproštění výkonu služby příplatky za pohotovost, přesčas, odměn a kázeňských odměn.
34. Soud prvního stupně vázán právním názorem Nejvyššího soudu s využitím poučovací povinnosti podle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. stanovil pravděpodobný výdělek, kterého mohl žalobce v posuzovaném období dosáhnout s využitím § 355 odst. 2 zákoníku práce na částku

577 042 Kč. K této částce soud dospěl volnou úvahou při zohlednění částek vyplacených v rozhodném období od března 2010 do ledna 2014 na obdobných pozicích při vědomí, že žalobce nenárokových složek platu pravidelně dosahoval (mimo rozhodné období z důvodu nezákonného trestního stíhání s výjimkou částky 4 000 Kč), zaměstnavatel na obdobné pozice měl dostatek prostředků, které využil beze zbytku, a pozice žalobce zůstala neobsazena, takže není k dispozici lepšího východiska pro úvahu soudu. Žalobci ušla na příplatcích za pohotovost částka 162 051 Kč, za příplatky za přesčasy částka 79 169 Kč, na zdanitelných odměnách částka 155 716 Kč (159 716 Kč – 4 000 Kč) a na kázeňských odměnách částka 180 106 Kč. Žalobci tak celkem náleží 577 042 Kč ušlého zisku.

35. K argumentaci částečně neúspěšné žalované lze uvést, že opomíjí, že ve věci rozhodoval Nejvyšší soud. Okolnost, že žalobce byl trestně stíhán jako příslušník ozbrojeného sboru a újma spočívá v zisku ušlém na služebním příjmu a s ním souvisejících nárocích, není pro aplikaci OdpŠk právně významná. Tímto názorem Nejvyššího soudu je soud v projednávané věci vázán. Žalovaná netvrdila a neprokazovala, že by žalobci bylo na žalovaných částkách bylo zaměstnavatelem cokoliv uhrazeno. Hypotetického poučení v tomto směru se vzdala i neúčastí u předchozích jednání. Ostatně náhrada dle služebního zákona, kterým žalovaná argumentovala, s náhradou odměn, příplatků za přesčasy a pohotovost nepočítá. Situace žalobce je specifická, protože v posledním čtvrtletí roku 2009 neodpracoval alespoň 21 dní, aby mohlo být vycházeno z ustanovení o průměrném výdělku. Podstatný je tak výdělek pravděpodobný nikoli průměrný, kterým argumentuje žalovaná. Nejvyšší soud též rozhodoval při vědomí, že předchozí zrušená rozhodnutí stála na závěru, že žalobce přes poučení soudem konkrétně netvrdil, že by skutečně odměn dosahoval, že by vykonal konkrétní přesčasy a byla by mu nařízena pohotovost, což se shoduje s pozdější argumentací žalované. S ohledem na rozhodnutí Nejvyššího soudu je třeba tuto argumentaci odmítnout jako nesprávnou a učinit závěr o příčinné souvislosti (opačný závěr dokonce označil Nejvyšší soud za nespravedlivý) a výši škody.
36. Žalovaná se dostala do prodlení s úhradou částky 577 042 Kč po uplynutí 6 měsíční lhůty k projednání nároku ode dne 19. 3. 2015 (§ 15 odst. 2 OdŠk). Žalobci tak náleží zákonný úrok z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 20. 9. 2015 do zaplacení dle § 1970 zákona č. 89/2012 Sb. ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb.
37. Na základě výše uvedených důvodů soud žalobě v rozsahu 577 042 Kč s příslušenstvím vyhověl, **jak je uvedeno ve výroku I. rozsudku.**
38. Zbývající nedůvodnou část včetně požadovaného úroku z prodlení, který předcházel prodlení žalované, soud zamítl, **jak je uvedeno ve výroku II. rozsudku.**
39. O nákladech řízení rozhodl podle poměru úspěchu ve věci s tím, že žádný z účastníků nebyl úspěšný (§ 142 odst. 2 o. s. ř.), **jak je uvedeno ve výroku III. rozsudku.**

Poučení:

Odvolání proti tomuto rozsudku lze podat k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 do 15 dnů od jeho doručení.

Praha 26. ledna 2022

Mgr. Jan Lipert v.r.
soudce